

РЕШЕНИЕ

№ 5136

гр. София, 28.07.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

**АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 43
състав**, в публично заседание на 12.07.2023 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Весела Цанкова

при участието на секретаря Десислава В Симеонова, като разгледа дело номер **2090** по описа за **2023** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и следващите от АПК вр. чл. 211 от ЗМВР.

Образувано е по жалба на Н. Н. С., с адрес [населено място], [улица], чрез адв. Г. В., АК – К., със съдебен адрес [населено място], [улица], срещу Заповед № 3286з – 531/15.02.2023г. на директора на ГД „НП“, с която на основание чл. 204, т.3, чл.197, ал. 1, т. 6, чл. 194, ал.2, т. 2, чл. 203, ал.1, т. 8, предл. второ от ЗМВР му е наложено дисциплинарно наказание „уволнение“ и на основание чл. 226, ал.1, т. 8 от ЗМВР е прекратено служебното му правоотношение от длъжността „младши автоконтрольор I степен“ в сектор „Контрол на пътното движение и правоприлагане“ към отдел „Пътна полиция“ при Главна дирекция „Национална полиция“ – МВР, считано от датата на връчване на заповедта.

С жалбата се иска отмяна на заповедта като незаконосъобразна, издадена в нарушение на установената форма, при съществени нарушения на административнопроизводствените правила, в противоречие с материалния закон и целта на закона. Правят се възражения, че не е спазен срока по чл. 205, ал. 6 от ЗМВР, разпоредбата на чл. 197, ал. 3 от ЗМВР, на чл. 210, ал.1 от ЗМВР, чл. 206, ал. 3 и чл. 207, ал. 3 от ЗМВР. Жалбоподателят счита, че неправилно дисциплинарите нарушения са квалифицирани като такива по чл. 203, ал.1, т. 8, предл. второ от ЗМВР, вместо по чл. 194, ал.2, т. 2 от ЗМВР, за което се налага дисциплинарно наказание „забрана за повишаване в длъжност за срок от една до три години“, а не дисциплинарно наказание „уволнение“. В ЕЦОН са констатирани многобройни и системни нарушения,

включително и процесните. В този случай не може да се приеме, че от субективна страна извършеното е с користна цел при доказан умисъл. Наложено наказание е и несъразмерно по смисъла на чл. 6 от АПК. Представени са писмени бележки. Направено е искане за заплащане на разносък по списък.

Ответникът – Директорът на ГД“НП“, чрез упълномощения си процесуален представител юриконсулт С., оспорва жалбата, в хода по същество на делото излага доводи за неоснователност на оспорването. Твърденията на жалбоподателя, че други служители, които са били обучаеми са отбелязали електронните фишове като връчени в АИС, без реално същите да са били връчени счита, че не е доказано, доколкото жалбоподателят е бил наставник на такива служители след 23.07.2021г., а фишовете са отбелязани като връчени в системата на 22.01.2021г., 27.01.2021г. и 06.07.2021г. Прави възражение за прекомерност на адвокатското възнаграждение. Претендира юриконсултско възнаграждение.

Съдът, като взе предвид събраните по делото доказателства, прие за установено следното:

Дисциплинарното производство срещу Н. Н. С., „младши автоконтрольор I степен“ в сектор „Контрол на пътното движение и правоприлагане“ към отдел „Пътна полиция“ при Главна дирекция „Национална полиция“ – МВР е образувано със Заповед № 3286з – 2184/21.06.2022г. на директора на ГД“НП“ във връзка с постъпили данни, съдържащи се в Предложение рег. № 3286р – 30613/20.06.2022г. на за началник отдел „Пътна полиция“ и приложените към него справка рег. № 3286р – 28068/07.06.2022г. по описа на ГД“НП“ – МВР за извършени дисциплинарни нарушения от служителя.

В хода на дисциплинарното производство са приобщени с протокол материалите, събрани при дисциплинарна проверка по чл. 205, ал.2 от ЗМВР и материалите от дисциплинарното производство срещу Т. М. – служител в сектор „ЕЦОН“ към отдел „ПП“ при ГД“НП“.

За резултатите от проведеното дисциплинарно производство е изготвено Становище до ДНО с рег. № 3286р – 468/04.01.2023г. Заключение на комисията е, че държавният служител младши инспектор Н. Н. С. „младши автоконтрольор I степен“ в сектор „Контрол на пътното движение и правоприлагане“ към отдел „Пътна полиция“ при Главна дирекция „Национална полиция“ – МВР е извършил тежко нарушение на служебната дисциплина, поради което на основание чл. 194, ал.2, т. 2 ,чл. 203, ал.1, т. 8, предл. второ от ЗМВР е направено предложение да му бъде наложено дисциплинарно наказание „уволнение“ и да бъде прекратено служебното му правоотношение.

В хода на проведеното дисциплинарно разследване е постъпило възражение № 328600 – 54387/19.10.2022г. от служителя, разгледано и обсъдено от Д. и прието за неоснователно, като подробни мотиви са изложени в становището.

Жалбоподателят е отказал писмено да се запознае с резултатите в Обобщената справка от дисциплинарното производство и с материалите по дисциплинарното производство. Отказал е и да даде допълнителни писмени обяснения и възражения. По собствено желание не се е възползвал от правото си да се запознае с обобщената справка и материалите от дисциплинарното производство, в срока по чл. 207, ал.10 от ЗМВР и да даде допълнителни обяснения или възражения, по зависещи от него причини.

Издадена е процесната Заповед № 3286з – 531/15.02.2023г. на директора на ГД „НП“, с която на основание чл. 204, т.3, чл.197, ал. 1, т. 6, чл. 194, ал.2, т. 2, чл. 203, ал.1,

т. 8, предл. второ от ЗМВР му е наложено дисциплинарно наказание „уволнение“ и на основание чл. 226, ал.1, т. 8 от ЗМВР е прекратено служебното му правоотношение от длъжността „младши автоконтрольор I степен“ в сектор „Контлол на пътното движение и правоприлагане“ към отдел „Пътна полиция“ при Главна дирекция „Национална полиция“ – МВР, считано от датата на връчване на заповедта.

От фактическа страна съдът приема за установена фактическата обстановка, описана в процесната заповед. Тя не е опровергана от събраните в хода на съдебното производство доказателства. Фактите, въз основа на които са направени изводи за извършени дисциплинарни нарушения са безспорно доказани, от фактическа страна заповедта е обоснована, основана на множество доказателства, събрани в хода на дисциплинарното производство. Настоящият съдебен състав също приема за безспорно установено, че на младши инспектор С. е бил предоставен достъп до АИС - АНД от 09.0.2020г. – профил 10 „Администратор ГДНП“, ведно с паролите за достъп. Служителят има обособено работно място, предоставена му е служебна компютърна конфигурация. На дати 22.01.2021г., 27.01.2021г. и 06.07.2021г. с неговото потребителско име и от неговия IP адрес е отразил неправомерно връчване на 3 броя електронни фишове в АИС – АНД, като тези електронни фишове реално не са били връчени на нарушителите.

На 22.01.2021г. в 09.37ч. в С. младши инспектор С. е извършил в АИС действие „връчване“ на ЕФ серия К № 4048246 на стойност 400 лева, издаден срещу В. П. Б.. Фишът реално не е бил връчен на лицето. Впоследствие служителката Т. М. е вписала фиша като „платен“, без той реално да е бил платен.

На 27.01.2021г. в 14.06ч. в С. младши инспектор С. е извършил в АИС действие „връчване“ на ЕФ серия К № 2448744 на стойност 600 лева, издаден срещу П. П. С.. Фишът реално не е бил връчен на лицето. Впоследствие служителката Т. М. е вписала фиша като „платен“, без той реално да е бил платен.

На 06.07.2021г. в 13.09ч. в С. младши инспектор С. е извършил в АИС действие „връчване“ на ЕФ серия К № 4152814 на стойност 100 лева, издаден срещу О. В. Г.. Фишът реално не е бил връчен на лицето. Впоследствие служителката Т. М. е вписала фиша като „платен“, без той реално да е бил платен.

Връчването на електронните фишове е отразено ръчно. Съдът приема, че то е извършено именно от жалбоподателя. Твърденията, че други служители имали достъп до паролите и работното място са защитна теза, която се опровергава от доказателствата по дисциплинарната преписка. Началник сектор „ЕЦОН“ в сведение рег. № 3286р – 46340/13.09.2022г. посочва, че всеки служител има обособено работно място, на което изпълнява задълженията си, като същото е оборудвано с компютърна конфигурация, предоставена и зачислена на съответния служител. Всички служители от „ЕЦОН“ твърдят, че в периода от 01.01.2021г. до 30.07.2021г. не са имали достъп до потребителското име и паролата за достъп до АИС АНД на младши инспектор С., същият не им е предоставял достъп до паролата си, както и те не са работили на неговия компютър, ползвайки неговото потребителско име и парола. Напълно несъстоятелни са твърденията, че новоназначени служители за извършили вписванията от компютъра и с паролата на Н. Н. С.. Новоназначените служители са започнали работа на 23.07.2021г., а извършените нарушения са на 22.01.2021г., 27.01.2021г. и 06.07.2021г., тоест преди постъпване на новоназначените служители. Не се доказва някой друг служител да е извършил нарушенията. Авторството на деянията съдът приема за безспорно доказано. Неправомерните вписвания са

извършени от жалбоподателя Н. Н. С.. Без значение са констатираните множество нарушения в сектор „ЕЦОН“, извършени и от други служители. Те не оневиняват и не омаловажат стореното от жалбоподателя. Свидетелката В. Г. С. също дава показания за слабости в организацията на работата в сектора, пропуски и нарушения. Имало е служители, които не са били добре запознати със системата, помежду си са си раздавали паролите и възможности за достъп до системата. Предоставяли са и достъп до работните си места. Свидетелката обаче конкретно не посочва, че на дати 22.01.2021г., 27.01.2021г. и 06.07.2021г. друг служител е въвел в АИС данните за процесните електронни фишове като „връчени“, без реално те да са връчени. Формата на вината е „пряк умисъл“.

При така установеното от фактическа страна ДНО е приел от правна страна, че служителят не е изпълнил служебните си задължения и е злоупотребил с доверието на работодателя си, предвид на което и на основание чл. 204, т.3, чл.197, ал. 1, т. 6, чл. 194, ал.2, т. 2, чл. 203, ал.1, т. 8, предл. второ от ЗМВР му е наложил дисциплинарно наказание „уволнение“ и е прекратил служебното му правоотношение. Обсъдил е кадровата справка и е взел предвид цялостното поведение на държавния служител и данните за предходни други дисциплинарни нарушения и наказания, както и награждавания.

От правна страна съдът приема, че жалбата е допустима. Подадена е от адресат на акта, в предвидения в закона срок и срещу подлежащ на оспорване акт.

Разгледана по същество жалбата е неоснователна.

Оспорената заповед е издадена от материално компетентния административен орган – от главния директор на ГД“НП“, в съответствие с нормата на чл.204, т.3 от ЗМВР.

Актът е постановен в законоустановената писмена форма и съдържа визираните в нормата на чл.210, ал.1 от ЗМВР реквизити. Посочен е извършителят, мястото, времето и обстоятелствата, при които е извършено нарушението, нарушените разпоредби и доказателствата, въз основа на които нарушението е установено, правното основание и наказанието, което се налага, както и пред кой орган и в какъв срок може да се обжалва. Мотиви от фактическа и правна страна се съдържат и в обобщена справка, цитирана в оспорената заповед. В обобщената справка са посочени доказателствата, въз основа на които нарушението е установено. Допустимо е информацията за доказателствата да се съдържа и в друг документ, неразделна част от административната преписка, който предхожда издаването на акта /Тълкувателно решение № 16/31.03.1975г. на ОСГК/. Не се установиха обстоятелства, които да сочат, че фактическата обстановка не е била детайлно изяснена или че е било засегнато правото на защита на страната.

Предвид изложеното при постановяване на заповедта не са допуснати съществени нарушения на административнопроизводствените правила въз основа, на които заповедта да се определи като незаконосъобразна. Възраженията на жалбоподателя в тази насока са неоснователни.

Спазени сроковете по чл.195 от ЗМВР. Съгласно чл.196 от ЗМВР, дисциплинарното нарушение се смята за открито, когато органът, който е компетентен да наложи дисциплинарното наказание установи извършеното нарушение и самоличността на извършителя. Дисциплинарното нарушение е установено, когато материалите от дисциплинарното производство постъпят при компетентния дисциплинарно наказващ орган. В конкретния случай, информация за нарушението и нарушителя е достигнала до дисциплинарно наказващия орган на дата 26.01.2023г. с обобщената справка, а

заповедта за налагане на дисциплинарно наказание е от 15.02.2023г. Следователно заповедта е издадена преди изтичане на двумесечният срок по чл.195, ал.1 от ЗМВР, и преди изтичане на двугодишния срок от довършване на нарушението, който изтича на 06.07.2023г.

Не е основателно възражението и за нарушение на чл. 205, ал. 6 от ЗМВР, доколкото видно от дисциплинарната преписка е приложим чл. 205, ал. 7 от ЗМВР, тъй като забавянето на дисциплинарното производство е във връзка с обстоятелства, свързани с жалбоподателя, а не по вина на Д. и ДНО. Дори да се приеме, че срокът по чл. 205, ал. 6 от ЗМВР не е спазен, срокът не е преклузивен, при спазване на сроковете по чл. 195 от ЗМВР не е налице самостоятелно основание за отмяна на заповедта за уволнение.

Неоснователно с жалбата се твърди и, че наказващият орган не е спазил изискванията на нормата на чл.206, ал.1 от ЗМВР, тъй като не е изпълнил задължението си преди налагане на дисциплинарното наказание да изслуша държавния служител или да приеме писмените му обяснения, освен когато по зависещи от държавния служител причини той не може да бъде изслушан или да даде писмени обяснения. С посочената разпоредба се гарантира правото на защита на дисциплинарно привлеченото лице в дисциплинарното производство. Законосъобразното му прилагане се свежда до предоставяне на възможност на служителя да представи позицията си по вмененото му дисциплинарно нарушение преди налагане на дисциплинарното наказание. За да стори това дисциплинарно привлеченото лице следва да има възможност да се запознае с фактическите и правни установявания, въз основа на които е ангажирана дисциплинарната му отговорност и даде писмени или устни обяснения по тях пред дисциплинарно наказващия орган. С доказателствата по делото се установи, че жалбоподателят е запознат със заповедта за образуване на дисциплинарно производство, подал е възражение в хода на дисциплинарното производство. По собствено желание е отказал да се запознае с обобщената справка за резултатите от проведеното дисциплинарно производство и даде писмени обяснения или възражения.

Материалният закон също е приложен правилно.

В конкретния случай безспорно доказано е, че служителят е извършил дисциплинарно нарушение по смисъла на чл.194, ал. 2, т.2 ЗМВР не е изпълнил служебните си задължения по длъжностна характеристика, а именно коректно да обработва данни за нарушения, установени с АТСС и да оформя документи, свързани с издаване, преиздаване, анулиране на електронни фишове, отразяване на извършените плащания. Конкретно на дати 22.01.2021г., 27.01.2021г. и на 06.07.2021г. младши инспектор С. е извършил действия в АИС „връчване“ на ЕФ, без фишовете да са били реално връчени. Работодателят му е предоставил достъп по АИС, парола, възможност за въвеждане на информация. Служителят е въвел невярна информация, с което е злоупотребил с доверието на работодателя. Правилно е прието от административно - наказващият орган, че извършеното нарушение е тежко нарушение на служебната дисциплина, съставомерно по чл.203, ал.1, т.8, пр.2 от ЗМВР – „злоупотреба с доверие“. За да е осъществен фактическият състав на "злоупотреба с доверие", е необходимо служителят, на който е възложено изпълнението на определени функции и задачи, да се възползва умишлено и неправомерно от служебното си положение. Нарушението може да се прояви в различни форми, чиято обща характеристика е накръняване на отношенията на доверие на страните в служебното правоотношение. Жалбоподателят неправомерно се е възползвал от служебното си положение и е

създал опосредствена възможност на трети лица да извлекат материална облага, защото впоследствие друга служителка от същия сектор е отбелязала същите електронни фишове като платени. Умисълът е обективиран в конкретните действия. Така са извършени дисциплинарни нарушения, които представляват тежки нарушения на служебната дисциплина, и за което се налага дисциплинарното наказание "уволнение". При установените тежки нарушения на служебната дисциплина по смисъла на чл. 194, ал. 2, т.2 от ЗМВР, във връзка с чл.203, ал. 1, т.8, предл. второ от ЗМВР, дисциплинарнонаказващият орган действа при условията на обвързана компетентност и следва да наложи най-тежкото, предвидено в нормата на чл.203 от ЗМВР наказание, както е сторил в случая.

Предвид изложеното основания, за отмяна на оспорената заповед не са налице. Актът съответства и на целта на закона. Жалбата е неоснователна и следва да бъде отхвърлена.

С оглед изхода на спора, в полза на МВР следва да бъде присъдено юрисконсултско възнаграждение в размер на 100,00 лв.. Претенцията за присъждане на разноски в полза на жалбоподателя е неоснователна.

Така мотивиран и на основание чл.172, ал. 2 от АПК, съдът

Р Е Ш И:

ОТХВЪРЛЯ като неоснователна жалбата на Н. Н. С., с адрес [населено място], [улица], чрез адв. Г. В., АК – К., със съдебен адрес [населено място], [улица], срещу Заповед №3286з – 531/15.02.2023г. на директора на ГД „НП“, с която на основание чл. 204, т.3, чл.197, ал. 1, т. 6, чл. 194, ал.2, т. 2, чл. 203, ал.1, т. 8, предл. второ от ЗМВР му е наложено дисциплинарно наказание „уволнение“ и на основание чл. 226, ал.1, т.8 от ЗМВР е прекратено служебното му правоотношение от длъжността „младши автоконтрольор I степен“ в сектор „Контрол на пътното движение и правоприлагане“ към отдел „Пътна полиция“ при Главна дирекция „Национална полиция“ – МВР, считано от датата на връчване на заповедта.

ОСЪЖДА Н. Н. С., с адрес [населено място], [улица], ЕГН [ЕГН] да заплати на Главна дирекция „Национална полиция“ сумата от 100,00 лв., разноски по делото.

Решението може да се обжалва пред Върховния административен съд на Република България , в 14 - дневен срок от съобщаването му на страните.

СЪДИЯ: